

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEN: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 7 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 2 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 71.

Kraków, środa 27 marca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł.

Sytuacja wewnętrzna we Francji pogorszyła się.

(=) Moskwa, 27 marca. Prasa sowiecka w swoich komentarzach do zmiany gabinetu we Francji podkreśla, że kryzys został wprawdzie wywołany zawarciem pokoju między Finlandją i Rosją sowiecką. Jednak dojrzał on już oddawna, a to na skutek niepowodzeń polityki zagranicznej i akcji wojennej mocarstw zachodnich, jak również w wyniku zaostrzenia stosunków wewnętrzno-politycznych we Francji.

Gabinet Daladiera ma ten wątpliwy zaszczyt, że przygotował wojnę i uczestniczył w jej zorganizowaniu. W dziedzinie wewnętrzno-politycznej charakteryzując go, dalej zamachy na poziom życiowy, niemożliwy do utrzymania na dłuższą metę, nieustanne podwyższanie podatków, likwidacja demokratycznych swobód oraz zniszczenie zdobyczy socjalnych.

Nowy gabinet Reynauda dowodzi, że warstwy rządzące we Francji na skutek powszechnych nastrojów boja się uciec do otwartej dyktatury wojskowej, natomiast wybrały półśrodek przez powołanie rządu „zjednoczenia narodowego”, przy czym so-

ejaliści mieliby za zadanie okłamywanie mas ludowych. W każdym razie kryzys gabinetowy wykazuje, że sytuacja wewnętrzna Francji jest niesłychanie napięta i pod żadnym względem nie zdradza tej siły moralnej, jaka jest konieczną w okresie wojennym.

Pod tytułem „Pierwsze fiasko rządu Reynauda” omawia „Prawda” nikły wynik głosowania nad deklaracją rządową Reynauda w Izbie francuskiej. Wynik tego głosowania — pisze dziennik moskiewski — możnaby słusznie nazwać policzkiem „jaki nowy rząd otrzymał natych-

miast po objęciu władzy. Ustęp deklaracji rządowej gabinetu Reynauda, stwierdzający, że „wojna będzie prowadzona aż do zwycięskiego końca” oraz, że „wojna przeciwko zdrajcom wewnętrznym w kraju będzie prowadzona w dalszym ciągu” nie oznaczają nic innego, jak tylko dalsze pogorszenie ogólnej sytuacji Francji, dalsze zaostrzenie teroru, samowoli i gwałtu. Deklaracja rządowa nie zapowiada ponadto nie tylko żadnego polepszenia stosunków wobec Unii Sowieckiej, ale przeciwnie zawiera nawet bezpośrednie ataki przeciw Rosji sowieckiej. (p.)

Generalny Gubernator dr Frank doktorem h. c.

(=) Kraków, 27 marca. Generalny sekretarz król włoskiego ministerstwa sprawiedliwości Eksc. hr. Fossombrone zawiadomił Generalnego Gubernatora, ministra dr. Franka o nadaniu mu tytułu doktora honoris causa uniwersytetu w Modenie.

W czasie uroczystego aktu w auli akademii prawa niemieckiego w dniu 7 kwietnia br. otrzyma min. Frank dyplom doktora honorowego z rąk rektora uniwersytetu w Modenie prof. Ruggero Balli i dziekana wydziału prawnego prof. Roberto Montessori.

Conajmniej sześć samolotów zestrzelono koło wyspy Sylt.

(=) Berlin, 27 marca. Jak komunikują dodatkowo z miarodajnego źródła, w związku z angielskim atakiem lotniczym na wyspę Sylt, który stał się światową kompromitacją Wielkiej Brytanii, w ciągu ostatnich dni fale wyrzuciły ponownie na wyspę północno-fryzyjskie ciała i szczątki samolotów angielskich.

Szczątki należały do trzech maszyn, których upadek w czasie ataku brytyjskiego na Sylt z powodu ciemności dotychczas nie został zauważony. Już w nocy z 19 na 20 marca niemiecka artyleria przeciwlotnicza na Sylt stwierdziła u licznych angielskich samolotów poważne uszkodzenia, jednak w pierwszej chwili była w stanie zameldować tylko trzy zaobserwowane ponad wszelką wątpliwość zestrzelenia maszyn nieprzyjacielskich. Dotychczas stwierdzone straty ogólne floty powietrznej angielskiej w czasie ataku na Sylt podwyższyły się więc do sześciu samolotów.

Należy przyjąć za pewne, że wskutek silnych uszkodzeń także dalsze samoloty angielskie uległy zniszczeniu. (p.)

Lotnik brytyjski ostrzeliwał grupę duńskich myśliwych.

Nowe naruszenie neutralności Danii.

(=) Kopenhaga, 27 marca. W sobotę ok. godz. 16 lotnik angielski nadleciał nad wybrzeże jutlandzkie i z bardzo niewielkiej wysokości nad wybrzeżem morskim koło Nyminde Gab otworzył ogień z karabinu maszynowego do grupy 5 osób cywilnych. Osoby te odbywały właśnie wycieczkę myśliwską.

Tylko szczęśliwemu zbiegowi okoliczności należy zawdzięczać, że nikt nie został trafiony kulami lotnika angielskiego. (p.)

Zgon premiera Nowej Zelandji.

(=) Amsterdams, 27 marca. Jak donoszą z Londynu, w Wellingtonie zmarł prezydent rady ministrów Nowej Zelandji Sagage.

Premier Węgier u Mussoliniego

Serdeczny ton rozmowy. — Współpraca włosko-węg. uzgodniona z Niemcami

Rzym, 27 marca. — Wizyta premiera Węgier hr. Teleki w Rzymie doszła do punktu kulminacyjnego podczas przyjęcia gościa węgierskiego przez Mussoliniego.

Wódz narodu włoskiego przyjął hr. Teleki we wtorek o godz. 6 popołudnia. Tak więc podróż premiera Węgier, która nosi charakter zupełnie prywatny, dała mu jednak sposobność do przeprowadzenia ważnych rozmów politycznych, które niewątpliwie będą miały duży wpływ na politykę węgierską w przyszłości. Pozwalały już o tem mniemać rozmowy weneckie hr. Csaky z ministrem spraw zagranicznych Włoch, oraz wczorajsza rozmowa hr. Teleki z hr. Ciano.

Na audjencji hr. Teleki u Mussoliniego byli również obecni minister spraw zagranicznych Włoch hr. Ciano i poseł Węgier przy Kwirynale Villani. Po audjencji wydano komunikat urzędowy, w którym w następujący sposób omówiono sprawę:

„W serdecznej rozmowie postanowiono kontynuować po wsze czasy współpracę między obydwojoma krajami na podstawie istniejącego od 13 lat a wypróbowanego przez wiele wydarzeń paktu przyjaźni. Przyjaźń ta zgadza się całkowicie z kontaktami włosko-niemieckimi oraz niemiecko-węgierskimi, jak również z układem stosunków między Włochami a Jugosławją. Rządy obydwojuch krajów postano-

wiły kontynuować w obecnych warunkach swoją akcję do zabezpieczenia pokoju w basenie Dunaju i na Bałkanach”.

Po zakończeniu rozmowy z Mussolinim premier Węgier udzielił wywiadu przedstawicielowi dziennika „Tribuna”, w którym wystąpił zdecydowanie przeciwko wszelkim pogłoskom, zmierzającym do nadania wizycie hr. Teleki w Rzymie charakteru nadzwyczajności. Premier węgierski podkreślił, że tego rodzaju nadzwyczajne narady są zupełnie zbyteczne wobec ścisłych stosunków, łączących Węgry z Włochami. Chodziło tylko i wyłącznie o wymianę zdań, których użyteczność jest oczywistą wobec doniosłych wydarzeń ostatniej doby.

Co się tyczy samych Węgier, to Węgry, oceniając poważną historyczną doniosłość sytuacji, zajmują stanowisko wyczekujące, które dostosowane jest do obecnych konieczności europejskich. Im mniej pozatem mówi się o pewnych spornych problemach, tem lepiej. Z tego też powodu polityk węgierski wzbraniał się omawiać stan obecnych stosunków między Węgrami a Rumunją. Stosunki z Jugosławją są dobre i stale się poprawiają. Co do Turcji — to niema zbyt wiele do omawiania. Także i nowa granica rosyjsko-węgierska nie stwarza żadnych nadzwyczajności. Nie było żadnych konfliktów a stosunki są zupełnie poprawne.

Zestrzelono francuski samolot myśliwski w walce powietrznej.

(=) Berlin, 27 marca. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Na froncie zachodnim nie zanotowano żadnych szczególnych wydarzeń.

W okolicy Saarbruecken doszło do walki powietrznej między niemieckimi aparatami myśliwskimi typu „Messerschmitt” a francuskimi samolotami myśliwskimi typu „Morane”, w czasie której został zestrzelony jeden samolot nieprzyjacielski.

W nocy z 24 na 25 marca br. podjęły niemieckie siły powietrzne kilka skutecznych lotów wywiadowczych nad północną i wschodnią Francją nie napotykając na opór. W tym samym czasie samoloty nieprzyjacielskie nadleciały nad teren Niemiec północnych i południowo-zachodnich, przy czym częściowo w czasie wlotu, częściowo w czasie odlotu naruszyły wielokrotnie tereny suwerenne holenderskie, belgijskie, luksemburskie i szwajcarskie.

Akcja wywiadowcza na froncie zachodnim.

Skutkiem roztopów wiosennych warunków działań wojennych na froncie zachodnim stały się bardzo trudne. Mimo to żołnierze dzień w dzień przeprowadzają wywiady na przedpolu, czuwając, aby nieprzyjaciel nie mógł przedsięwziąć jakiejś akcji. Na zdjęciu widzimy żołnierzy niemieckich, patrolujących teren. Na drugim planie opuszczony schron francuski.

Ćwiczenia kawalerji włoskiej.

Włoska szkoła jazdy konnej zalicza się do najlepszych w świecie, a centrum kawalerji jest w Pinerolo odwiedzają liczni oficerowie armji zagranicznych, celem zbadania metod pracy kawalerzystów włoskich. Zdjęcie nasze przedstawia fragment biegu myśliwskiego włoskich kawalerzystów, przeprowadzonego w obecności króla Wiktora-Emanuela.

Duńska prasa zamyka dyskusję nad Syltem.

Nawet największy niedowiarak musi uznać bezskuteczność akcji angielskiej.

(=) Kopenhaga, 27 marca. Wszystkie kopenhaskie poniedziałkowe pisma świąteczne przynoszą naiwną depeszę Reutera, która tłumaczy, że zamierzone zdjęcie fotograficzne rzekomych szkód na wyspie Sylt wyrządzonych przez samoloty angielskie nie udało się częściowo z powodu złej pogody, częściowo zaś z powodu niemieckiej obrony przeciwlotniczej, oraz dodaje, że według londyńskiego doniesienia „National Tidende” angielskie ministerstwo lotnictwa miało oświadczyć, iż wcale nie istniał zamiar(!) zbombardowania „Grobl Hindenburga”, która rzekomo miała zostać zniszczona. Celem ataku była raczej tylko baza dydroplanów w Hoernum.

Można wobec tego przyjąć z całą pewnością — kończy „National Tidende”, że oba te angielskie komunikaty, wycofujące się z pierwotnej pozycji, przekonane muszą w końcu nawet największego niedowiaraka o faktycznej bezskuteczności ostatniego ataku angielskiego na morzu Północnym.

„Uczciwe oczy neutralnych dziennikarzy”

(=) Tokio, 27 marca. Pod tytułem „Tylko jeden celny pocisk. — Angielski atak powietrzny na Sylt kompletnym fiaskiem” opisuje korespondent berliński dziennika „Tokio Asahi Shimbun” Moriyama swoje wrażenia z wylądowania samolotem na Sylt, dokąd został zaproszony przez ministerstwo propagandy wraz z innymi dziennikarzami zagranicznymi.

Dziennikarz japoński pisze, że natychmiast zrozumiał, iż Niemcy pragną udowodnić przed całym światem bezskuteczność ataku angielskiego przy pomocy „uczciwych oczu dziennikarzy zagranicznych”. Miał on sposobność stwierdzić naocznie, że grobla z torami kolejowymi, łącząca wyspę Sylt z lądem statym, wbrew doniesieniom Reutersa, pozostała zupełnie nieuszkodzona. Samoloty zrzucały 40 bomb wagi po 150 kg. Tylko jedna jedyna bomba była celna, która trafiła w dach szpitala. Przeważna część bomb wypadła do morza. Natomiast maszyny angielskie zaatakowały następnie neutralne tereny duńskie, jak Esbjerg, Holmsland Klit i t. d.

Zatonięcie holenderskiego parowca rybackiego.

(=) Amsterdam, 27 marca. Według doniesienia z Ymuiden holenderski parowiec rybacki „Protonus” najechał na minę i zatonał. Ośmiu marynarzy z pośród załogi udało się uratować, natomiast trzech zaginęło.

Poszedł na dno parowiec duński.

(=) Kopenhaga, 27 marca. Według wiadomości, uzyskanej za pośrednictwem kopenhaskiej firmy armatorów Lauritzen, zatonał w drugim dniu świat Wielkanocnych parowiec „Britta” (1.146 t. r.). Wypadek miał miejsce u północnego wybrzeża Szkocji. 13 marynarzy zginęło, 5 uratowano.

CZARKOWSKA JANINA

Minuta ciszy

Zbyszek mnie sprowokował i musiałam pójść do kawiarni. Przyznam się, że nie miałam wielkiej ochoty, bo niby wiem, jak tam jakiś George, Adria, Cristal, czy inny Mineral wygląda, ale właściwie jestem w tej dziedzinie zupełnym ignorantem. Zawsze podziwiałam nabożnie kobiety, które w kawiarni czują się lepiej niż u siebie w domu, na pamięć znają kelnerów, tapety, potrawy — zdaje się, że liczbę stolików.

Ale nie można wysładywać wiecznie fotelu we własnym domu i niezdrowo zbyt gorliwie stosować powiedzenie — „moim domem jest mój zamek” — to też zdecydowałam się.

Naturalnie Zbyszek nagromadził z miejsc wszystkie dzienniki koło siebie i wsadził w nie nos bez reszty. Inteligentny chłopak! Jutro już będzie drogą sprzedawał wszystkie dowcipy, gdzie, jaki król, z kim, kiedy i po co, czy Bismarck nosił spodnie w kratkę, czy hr. Fersen był platonicznym tylko przyjacielem Marie Antoinette i kiedy wynaleziono parasole w Anglii.

Ja oddałam się kontemplacji, ale skonstatowałam po chwili, że kawiarnia nie nadaje się do cichych dumań filozoficznych i rozglądałam się po sali. Naprzeciw mnie jakaś dama rozłożyła swój przepych na fotelu niezbyt wygodnym — bajecznie kolorowy! Gdyby wiara w reinkarnację była u mnie silna, miałabym pewność, że ta kobieta będzie w następnym życiu utworem muzycznym p. t.: „Auf den Persischen Marktplatz”, a może „Modlitwa dziewczyny z XX-go wieku”. Mocno utlenione loczki przesłoniła filuternym kapelusikiem z piórkami, nad oczyma dwa klekasy a la jappanais, a z po-

Mowa min. Pavolini w czasie wielkiej uroczystości w Rzymie.

(=) Rzym, 27 marca. 21-ta rocznica stworzenia faszystowskich związków bojowych była w całych włoszech obchodzona w sposób szczególnie uroczysty. — We wszystkich miejscowościach odbywały się uroczystości, które przekształciły się w żywiołowe owacje i manifestacje wierności dla Mussoliniego oraz idei faszystowskiej, stworzonej przez partię.

W ramach wielkiej uroczystości w Rzymie wygłosił przemówienie minister oświaty ludowej Pavolini, charakteryzując znaczenie i treść obecnej rocznicy. Mówca przypomniał walkę z gasnącym parlamentaryzmem, która doprowadziła do utworzenia jednolitej partii, oraz do państwa totalitarnego i autorytarnego. Pavolini wskazał następnie na fakt, że Mussolini już od roku 1919 w swoich mowach i pismach podkreślał, że Wersal nie tylko dla Niemiec, ale i dla Włoch stanowi narzucony „dyktando”. Jako pierwszy wystąpił on za

rewizją metod gwałtu, narzuconych przez ten traktat. W ciągu 20 lat faszystowskie Włochy zdołały częściowo naprawić niemożliwą do utrzymania sytuację, stworzoną traktatami pokojowymi, natrafiła jednak przytem bynajmniej nie na spóźnione uznanie, ale przeciwnie na systematyczny opór, który znalazł swój punkt szczytowy w sankcjach, o czym Włochy nigdy nie zapomną.

Włochy — zakończył minister — postępują drogą swoich uprawnionych interesów i nie jest ich winą, że od roku 1919 na tej drodze spotykają wciąż te same mocarstwa, które usiłują je pokrzyżować. — Dla faszystów nie istnieje zagadnienie „wojna lub pokój”, jednego tylko domaga się bezwarunkowo, mianowicie aby Włochy z obecnymi zmaganiem wyszły z tą korzyścią, by ich zagadnienia zostały dzięki tym zmaganiom rozwiązane. (p).

Zniszczono 18 angielskich trawlerów.

Amsterdam, 27 marca. Jak ustala korespondent morski dziennika „Daily Telegraph” liczba trawlerów angielskich, straconych podczas obecnej wojny wzrosła ostatnio przez zatopienie trawiera „Loch Assater” do 18.

Za wyjątkiem trzech trawlerów, wszystkie pozostałe pełniły służbę w admiralce brytyjskiej. Dziewięć trawlerów najechało na minę, pięć zaginęło, trzy zostały zatopione przez bomby względnie przez torpedy, podczas gdy jeden trawler zatonał po zderzeniu się z parowcem francuskim.

Duńscy marynarze domagają się ochrony przed skutkami wojny.

Kopenhaga, 27 marca. Przedstawiciele organizacji duńskich marynarzy zbrali się we wtorek w Kopenhadze na naradę w sprawie

olbrzymich strat w ludziach i okrętach duńskiej marynarki handlowej, spowodowanych przez wojnę angielską.

Przedstawiciele marynarzy powzięli jednogłośnie uchwałę, domagając się pod groźbą całkowitego wstrzymania się od wyjazdów na morze Północne, aby okręty, udające się na morze Północne były konwojowane przez okręty marynarki wojennej. Jeśli system ten nie zostanie zastosowany, wówczas organizacja marynarzy zwróci się do swych członków, aby zaprzestali wyjazdów na morze.

Do deklaracji tej, wystosowanej pod adresem ministra handlu, przyłączyło się stowarzyszenie duńskich sterników, duńskich maszynistów okrętowych i duńskich palaczy i związek duńskich urzędników okrętowych.

Brytyjska admiralica musiała przełknąć gorzką pigułkę.

Strategiczne znaczenie Scapa Flow, — Sowiecka ocena zwycięskiego ataku niemieckiego.

(=) Moskwa, 26 marca. W artykule pod tytułem „Scapa Flow — martwy”, omawia „Konsmolskaja Prawda” dwa ostatnie ataki powietrzne w rejonie morza Północnego. Atak niemiecki w dniu 16 marca — pisze dziennik sowiecki — wybrał nie bez głębszego powodu właśnie zatokę Scapa Flow jako swój cel.

Jakkolwiek główne masy brytyjskich sił morskich już stamtąd wyjechały, to jednak port ten stanowi jedną z najważniejszych podstaw operacyjnych dla floty brytyjskiej na morzu Północnym. W Scapa Flow koncentrują się wszystkie linie strategiczne w kierunku wschodnim, północno-wschodnim i północno zachodnim,

po których brytyjskie okręty wojenne zmasowane były strzecz połączeń morskich Wielkiej Brytanii z resztą świata. Uderzenie zostało więc wymierzone w najczulszy punkt brytyjskiego systemu kontrolnego nad połączeniami morskimi z morzem Północnym i północnym Atlantykiem.

Po stwierdzeniu, że wyspa Sylt pod wieloma względami ustępuje co do znaczenia portowi w Scapa Flow dla angielskiej marynarki, dziennik pisze dalej, że jest faktem, iż rozwój operacji niemieckiej floty powietrznej nad morzem Północnym wywarł na groźbę nieustannych ataków wszystkie linie komunikacyjne brytyjskie oraz bazy marynarki wojennej.

niema ani jednego włosa ze srebrnego lisa i czy zamiast wydawać 2 zł. na herbacę z wodą — przepraszam — z rumem, nie należałoby składać pieniędzy pod pewność i zaufanie — na lisa.

Tymczasem przypaciółki zgodnie wylądowały już na innym terenie. Jedną drugą obiegała przysłać żurnale, dowiedzieć się, czy fryzura a la Janette Mac Donald jest en vogue. Następnie wystartowały na panią X, która niewiadomo skąd ma dwa futra?! Natomiast ciekawe jest, co mężczyźni widzą w pani Z., pozbawionej zupełnie sex a pyłu. Ach ci mężczyźni, to już jest specjalna nacja przewrotna i krótkowzroczna!

A żona tego prokurenta — tu szczebiot przeszedł w tajemnicze pianissimo — wiadomo, że ma trzech przyjaciół, a ten głupi mąż o niczym nie wie. Ha! Ha!

Gdy już wszystkie znajome wyprane do nitki suszyły się na zimnem, wiosennem słońcu, obie damy wjechały z impetem w życie kulturalne i oświatowe. Coś można było dosłyszeć, że Anna Karenina była przyjaciółką Napoleona i że pianista M. gra tak cudownie, że aż przechodzi do innej tonacji. (Autentycznie!) Następnie zgodnym ruchem wyciągnęły puderniczki, otkynowały dwa nadwątłone ze starości noski jak piramidy mopsa — pardon Cheopsa! — czule się uściślały i wyszły. Uff!!!!

Gdyby ten Napoleon miał jeszcze trochę szczęścia — ale co zrobić z zazdrosnym Tolstojem, który Kareninę zachował dla Wrońskiego. A co do tej „tonacji”, to przypuszczam, że pianista, słysząc taką „fachową” krytykę, upadłby w czasie koncertu z krzesła, a z fortepianu wyłoniłaby się groźna zjawia kompozytora i przesłał ostentacyjnie na „jaskółkę”, aby z własnych nut stworzyć deszcz ogniasty na wielbieli i znawczyń. Bałam się panicznie, aby miłe kobiety nie pomieszały Darwina z Dalcrozem, a Kanta,

Wielu angielskich rzeczoznawców wysuwa obecnie pytanie, czy główne linie komunikacyjne morskie nie powinny być przeniesione na teren zachodniego wybrzeża angielskiego. Byłoby to jednak połączone z olbrzymimi trudnościami. Pociągnęłoby to za sobą wydatkowanie fantastycznych sum w związku z koniecznością budowy portów i wybudowania nowych linii kolejowych. Również takie przeniesienie najważniejszych linii komunikacyjnych morskich nie da się wykonać w żadnym razie w krótkim terminie.

Dziennik kończy swoje wywody następująco: „Ostatnie operacje powietrzne potwierdziły opinie, że Anglia ze wszystkich krajów europejskich jest najbardziej wystawiona na ataki powietrzne”.

Admiralica brytyjska musi z tego wyciągnąć ten wniosek, że strategia wojny morskiej na morzu Północnym przedstawia się dziś w całkiem odmiennym świetle, a to w związku z najdalej idącymi możliwościami, jakie skryształizowały się w ostatnich czasach pod wpływem rozwoju broni powietrznej”. (p).

Podżegacze wojenni odsłaniają karty.

(=) Bruksela, 27 marca. Angielsko-żydowski dziennikarz Augur w swym liście z Londynu wydrukowanym w „Metropole” wyznaje z cyniczną otwartością zamierzenia Anglii niestosowania w przyszłości, neutralności innych państw.

W związku z tem Augur pisze: „Spodziewamy się, że nikt nie ma już dziś wątpliwości, jakie jest rzeczywiste stanowisko rządu brytyjskiego wobec neutralności pewnych krajów w Europie. Jeżeli wojna potrwa jeszcze przez najbliższe 10 miesięcy, wówczas neutralność przy dalszym rozwoju obecnych warunków, wogóle już nie będzie istniała”.

Oślawiony podżegacz żydowski występuje z pogroźką pod adresem Włoch i pisze:

„Również do Mussoliniego Chamberlain wystosował ostrzeżenie, ażeby strzegł się przed przypuszczeniem, że Anglia i Francja nie byłaby zdecydowane wziąć pod rozwagę wszelkiej ewentualności na morzu Śródziemnym lub w innym punkcie świata”.

Norwegja protestuje przeciwko brytyjskim metodom pirackim

(=) Oslo, 27 marca. Poseł norweski w Londynie wniósł u rządu brytyjskiego zastrzeżenia przeciwko szeregowi wypadków naruszenia norweskiej neutralności, jakie wydarzyły się w ciągu ostatnich dni.

Protest Norwegji odnosił się do ujawnionych w ostatnim czasie wypadków represji wobec szeregu okrętów niemieckich ze strony brytyjskich statków wojennych w obrębie norweskich wód terytorjalnych. (p).

Szerzy się fala strajków w Bombaju.

(=) Kabul, 27 marca. Generalny strajk robotników przemysłu włókienniczego w Bombaju trwa w dalszym ciągu. Przemysłowcy brytyjscy odnoszą się niezwykle opornie do wszelkich kroków medacyjnych i nawet nie myślą o tem, aby bodaj w małym stopniu przyjąć z pomocą bezwzględnie wykorzystywanym przez nich masom robotniczym bądź też zmienić na lepsze ich dotychczasową sytuację.

* * *

A tymczasem muzyka różnęła tanga i fox-trotty. Przypomniał mi się jeden dowcip, jak znudzony synek pytał ojca na koncercie: „Tatusiu, czy jak ten pan przernie tę skrzynkę, to pojdziemy do domu?”. Myślał o wiołonczeli. Tymczasem „ten pan” nie przernął skrzynki, więc wybrałam się do domu. Może, gdyby to były inne czasy — możnaby wytrzymać dłużej. Ale kiepski fox-trott, tani bazar, improwizowany rum i „ciekawość” życie w stolicy — razem, mocno niestrawny bigos, nle to nie na dzisiejsze nadwątłone i wyostrome nerwy. Nędza malowana na woskowo i niebiesko wizerza z domów, a książki grają marsze ałobne, pozostając w ścisłej harmonii z mózgiem, w który wkręca się jeden świder: „Co dalej?”

Nic nie szkodzi, jeśli kobiety noszą futra, lisy, malują się, „śmieją się, bo nie wiemy, czy świat potrafi jeszcze siedem dni” — niech tylko pamiętają, że malowidło musi zachować treść i formę, aby coś wyrażało, a treścią nie może być puste płótno, ujęte w rokokowe ramy; chyba, jeśli będziemy się bawili w wyrafinowany symbolizm. Ale symbolem czego jest pustka w głowie przykryta nieumiejętnie — w dodatku — różnokolorową farbą?

Natomiast treścią może być milczenie. — Możeby kobiety zachowały minutę ciszy, jeśli nie mają nic do powiedzenia?

Kilka uwag o nowoczesnej Chince.

Typowa Chinka z Pekinu.

Kraków, w marcu.

Przeciętne wiadomości nasze o kobiecie chińskiej streścić można w zdaniu: zniekształcone bandażami nogi, podrzędne stanowisko w rodzinie i w społeczeństwie oraz uważanie za dopust Boży urodziny córki.

Wszelkie bowiem rewolucje zbrojne, najeżdzy i zmiany, jakie w ostatnich czasach zachodzą w Chinach, zajmowały nas z politycznego punktu widzenia i układu stosunków międzynarodowych, choć one to właśnie przekształciły kobietę chińską tak radykalnie, iż przytoczone o niej zdanie należy już dziś bezpowrotnie do legendy. Zapewne, że w jakiejś oddalonej wiosce, gdzie świat zabity deskami, i teraz jeszcze młoda dziewczyna nie wychodzi poza koło rodziny: gotuje, sprząta, pracuje w polu, haftuje, nie rozporządza niczem, nawet swoją osobą, a

męża widzi po raz pierwszy dopiero w dniu ślubu,

przeniesiona do jego domu w lektyce, zasłoniętej purpurowymi firankami. Żyje tak, jak jej babka i prababka. Lecz już jako żona i matka, choćby córka tylko, nie była pogardzana, jak to nam się zdaje. Ocena jej stanowiska zależy tylko od punktu widzenia, tak, jak do niedawna oceniana była w Europie praca domowa każdej kobiety.

Natomiast tam, dokąd dotarły już nowe prądy, warunki bytu kobiecego zmieniły się radykalnie. Z chwilą powstania fabryki, tkalni, przedalni, przetwórci tytoniu lub innego warsztatu, wymagającego większej ilości rąk roboczych, kobieta poniekąd zmuszona była wyjść z domu, jako siła tańsza, często zręczniejsza i solidniejsza. Teraz, rozporządzając własnymi pieniędzmi, automatycznie już zdobywa swobodę ruchów i prawo decyzji w sprawach osobistych. Stanowisko jej w rodzinie nabiera nowych walorów; jest przecież współwzrostem i ciężej wsi zupełnie niedostępny. To też z zachłannością stara się z przywileju tego skorzystać.

Dziewczeta z fabryk i warsztatów tłumnie śpieszą poza długim dniem pracy, a więc w godzinach bardzo wczesnego ranka, lub późnego wieczora do prowizorycznych szkół, zakładanych przez stowarzyszenia prywatne. Przyswajają sobie tu przede wszystkim pierwsze tysiąc znaków pisarskich chińskiego a, b, c. A że do nauki nie służą obecnie, jak dotychczas, dzieła klasyków, lecz zupełnie nowoczesne podręczniki szkolne, których treść odpowiada współczesnym zainteresowaniom, więc wraz z nauką czy-

tania i pisanie zdobywają uczennice najkonkretniejsze wiadomości o swej ojczyźnie, o państwach zachodnich, z dziedziny polityki międzynarodowej, nauk przyrodniczych itp.

Umysłowość tych dziewcząt przekracza granicę zainteresowań osobistych i zbliża się do szerokiego nurtu życia. Ten przełom przeżywa każda kobieta, która z cięsnego obrębu domu rodzinnego, z dobrej woli czy pod przymusem, znalazła się w kręgu pracy zawodowej: pielęgniarka, pan-na sklepową, urzędniczką itp.

Zrozumiała jest rzecz, że

gwałtowna zmiana warunków

przeniosła odrazu kobietę chińską w zupełnie obcy i nieznany jej świat. Kobieta każdej sfery, od najniższej do najwyższej, od robotnicy do uczoney i damy wielkiego świata musi przede wszystkim przemoc kultywowaną od pokoleń nieśmiałość, spotykając się z mężczyzną, który nagle stał się jej kolegą. Nie wie, jak ustosunkować się do kobiet-koleżanek. Ani matka, ani żadna z ciotek, nie mogły służyć tu radą, czy wskazówką, bowiem świat taki, w jakim się znalazły, nawet w marzeniach starszego pokolenia nie powstał. Każdy moment przynosi jakąś zmianę. Pytanie, jak postąpić, trzymać w silnym napięciu duchowości i z kłopotliwej sytuacji rodzi się serdeczna koleżeńskość i solidarność. Oparcie jest wielka kultura narodu, zbliżająca poszczególne warstwy tak dalece, iż sami pochodzenie nie gra prawie roli. Decyduje głównie osobista wartość.

Dla kobiet, które nie zatracają siebie w kieracie pracy zarobkowej, wyjście poza dom stwarza możliwości zaspokojenia i rozwoju, talentu, pragnień i wybitnych

Typ młodej Chinki.

Teatr indyjski — ziemia nieznana.

Kraków, w marcu.

Co my właściwie wiemy o teatrze indyjskim?

Gdy nas zagadnie ktoś zniebaczka, powiemy „Sakuntala” i... na tem zwyczajnie koniec.

Bo też teatr indyjski wywarł na Zachód wpływ bardzo nieznaczny, znikomy wprost. Kiedy w r. 1791 Jerzy Forster przełożył „Sakuntalę” na język niemiecki, obudził się chwilowy zachwyt tu i ówdzie. Szczególnie Goethe dał wyraz temu zachwytowi, może nawet przesadny, gdy pisał:

„Chcesz mieć kwiaty wiosny, owoce jesieni? Pragniesz tego, co zachwyca i porwuje, tego, co nasyci i karmi? Chcesz mieć niebo i ziemię — w jednym słowie?.. Mówię: „Sakuntala” i wszystko jest w tem słowie!”

Wyraźne reminiscencje ze „Sakuntali” stwierdzają krytycy we „Fauście” („Vor-spiel auf dem Theater”).

Może jeszcze daleko się odszukać jakie reminiscencje. Owszem. Ale — o przeszło tysiącletnim dorobku sceny indyjskiej wiemy — naogół — tak mało, jak może o żadnym innym bilansie pracy teatralnej narodu.

To też nie dziw, że wielbiciele teatru i entuzjaści Indyj (choćby tylko z lektury...) zainteresują się małą notatką o ukazaniu się poważnego dzieła angielskiego „O teatrze indyjskim”, które właśnie ukazało się na półkach księgarskich. Autorem tego dzieła jest prof. Yajnik.

Jak się dowiadujemy z dzieła prof. Yaj-

Chinka w stroju narodowym.

zdołności. Tysiące kobiet chińskich posiadało już wykształcenie uniwersyteckie, pracując owocnie na stanowiskach mniej lub więcej kierowniczych, stwarzając nowe placówki, biorąc czynny udział w życiu społecznym i politycznym, zaś cały dział opieki społecznej i ratownictwa stał się prawie wyłącznie ich domeną.

Kobieta chińska

zawsze odznaczała się wyrafinowanym smakiem i elegancją.

Dla damy więc światowej nowy układ życia najmniej stwarzał trudności. Z wdziękiem nosi tualety wykwitne, raduje czerem i wdziękiem w sali balowej. Ale i ona nieraz znajduje się nagle w sytuacji, którą opanować musi błyskawiczną decyzją, kosztując posmaku i uroku nowości. I dla niej bowiem rozszerzyły się ramy domów i ona wkroczyła na szeroką arenę.

Niestety, te radykalne zmiany nie pozostały bez wpływu na życie rodzinne. Nieobecność żony i matki odbiła się na nim fatalnie, i tak, jak gdzieś indziej i tu mówi się o kryzysie rodziny i małżeństwa. Przewrót był zbyt gwałtowny, przyszedł zbyt szybko i w tak bliskim sąsiedztwie, jakim jest małżeństwo, powoduje liczne bolesne konflikty. Młodzieniec, który zdobył wykształcenie zagranicą, szuka często żony, wychowanej „w dawnych dobrych zasadach” i dopiero pożycie małżeńskie wykazuje, w jakim stopniu tradycyjność utrudnia lub ułatwia życie w nowych warunkach, albo i samo nieraz zrozumienie się małżonków. Niestety także często różnica zapatrywań i pojęć przetwarza się w bolesny dramat.

roku nowej sztuki dla teatru, który staje się jej bezwzględny właścicielem, rezerwując sobie wszelkie prawa do niej.

W teatrach „Bengali” i „Marathi” autorowie nie są tak skrepowani jak w teatrach „Urdu”, gdzie są — w pewnym znaczeniu — glebae adscripti.

We wszystkich teatrach indyjskich stosuje się system: stałego repertuaru.

Naogół zachował się też — w Indiach — po dzień dzisiejszy zwyczaj, tradycją przekazany, że role kobiece odtwarzają mężczyźni. Od tej reguły uznaje się tam jednak odchylenia i np. Bombay może się poszczycić wydaniem kilku sławnych i utalentowanych aktorek.

Panowanie angielskie przyniosło ze sobą do Indyj: Szekspira. I trzeba przyznać — stwierdza prof. Yajnik — że ekspresja dramatyczna Shakespeare’a i bogactwo akcji w jego dziełach trafiły do gustu widza indyjskiego.

Oczywiście — oryginał szekspirowski przeszedł nieraz mniej lub więcej rażąco operację na terenie indyjskim. Wenecja np. jest tam „Venipur”, — na początku „Hamleta” widzimy księcia przy pałacowych się zwłokach ojca, z plomieni wyłania się duch, — Ojciec Lorenzo w „Romeo i Julja” jest fakirem, który wyjaśnia Julji, że została ukąszona przez węża i powinna podać się pewnym przepisom rytualnym w świątyni, obowiązującym po ukąśczeniu, — zakochany Falstaff spotyka się z wesółmi niewiastami z Windsoru nie w lesie, ale w wielkiej świątyni Piugglesvara itd., itd.

Tagore usiłował wskrzesić dawny klasyczny dramat indyjski.

Nowsi autorowie: Girishchandra, Gosh, Dwijendralal Ray i i. obrali inną drogę, mianowicie łączą technikę starego klasycznego dramatu z wartościami zaczerpniętymi z Szekspira. I należy stwierdzić, że próby, poczynione przez tych właśnie (nowszych) autorów, spotkały się w Indiach z powszechnym aplauzem.

Ostatnie lata przynoszą wyścig konkurencji pomiędzy „białą ścianą” (filmem) a sceną teatralną w Indiach — na wielką skalę.

H. W.

WESOŁY KĄCIK.

OJ CI MĘŻCZYŹNI.

— Na mężczyznach nie można polegać.
— Jakto?
— Wczoraj napisałam do Karola, że wypraszam sobie pisanie dalszych listów od niego.
— I?
— I ani słowem nie odpowiedział.

W APTECE NA PODHALU.

Do apteki w pewnej miejscowości na Podhalu zgłasza się gazda ze sąsiedniej wsi i prosi o lekarstwo. Ponieważ danego środka używa medycyna i weterynaria, przeto aptekarz pyta:

— A dla kogoż to? Dla człowieka czy dla bydłęcia?

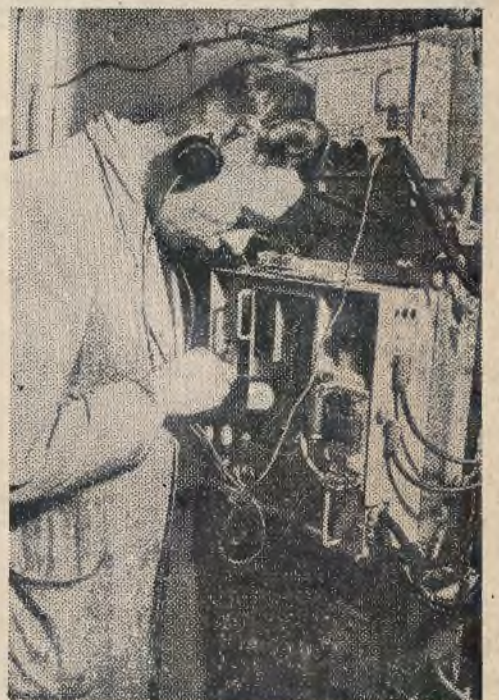
Gazda podrapał się za uchem, pomyślał chwilę, splunął w kąt i rzekł:

— Ani dla człowieka, ani dla bydłęcia.

— W takim razie dla kogo? — pyta aptekarz zaciekawiony.

— Dla mojej baby... — odpowiada gazda najspokojniej w świecie.

Radjo na usługach lotnictwa.

Podczas lotów wywiadowczych czy też akcji bojowej samolotów ważną rolę odgrywa połączenie radiowe z lotnictwem macierzystym każdego samolotu, które informuje pilota nie tylko o jego zadaniach, ale także o losach innych samolotów, niebezpieczeństwie itd. Dlatego też urządzeniom radiowym każdego samolotu poświęca się baczna uwaga, kontrolując się bardzo troskliwie. Na zdjęciu widzimy, jak jeden ze specjalistów przeprowadza badanie aparatu radiowego na pokładzie samolotu niemieckiego.

Stopa Chinki, zniekształcona skutkiem małego obuwia.

Z dnia na dzień

(—) Kraków, 27 marca.

Cd Scapa Flow Nie można Anglikom wyrządzić czemkolwiek większej obelgi jak powątpiewaniem o ich panowaniu nad morzami. Jeżeli się do tego dostarczyć jeszcze dowodów, że dawna sfera wyłącznego władztwa brytyjskiego staje się coraz bardziej fantazją, wówczas można się narazić na wieczną nieprzyjaźń „wyspiarskich strategów”. Bo flota angielska „panuje” — jak codziennie słyszy się z Londynu — w sposób niepodzielny nad morzami.

Tymczasem dotychczasowy przebieg wojny wykazał, że ta panująca nad światem flota jest niesłychanie wrażliwa na ataki. Nie ulegające wątpliwości cyfry, podawane przez niemieckie dowództwo naczelnie sił zbrojnych a dotyczące strat brytyjskiego tonażu wojennego i handlowego, wywołały nie tylko zadowolenie w niemieckiej opinii publicznej, ale także skłoniły świat neutralny do baczniejszych obserwacji.

I te obserwacje wykazały ni mniej ni więcej jak tylko to, że w obecnej wojnie Niemcy wzięły w swoje ręce inicjatywę działania i zadają ciosy, jakich Anglia nie otrzymała jeszcze nigdy w ciągu całego swego istnienia. Wszelkie kłamstwa propagandowe i przekręcania faktów nie mogą nie zmieniać w tym stanie rzeczy. Nikogo też nie zwiodą rzekome „sukcesy”, jakimi chełpi się brytyjska flota powietrzna po nalocie na wyspę Sylt.

Bilans przeciwstawienia Scapa Flow wyspie Sylt pod każdym względem przedstawia się niezmiernie kłopotliwie dla Londynu. Koło Scapa Flow zostało uszkodzonych sześć brytyjskich okrętów wojennych największych klas, a zaraz następnego dnia zatopiono jedenaście okrętów wojennych i handlowych, na wyspie Sylt zaś został trafiony jedynie szpital, a nawet ten „sukces” został dostatecznie drogo zapłacony stratą co najmniej 6-ciu samolotów.

Wysokość szkód pod Scapa Flow została oceniona na zasadzie rzeczowych obliczeń na przeszło 900 milionów złotych, straty na wyspie Sylt na równe 3 tys. złotych! To są fakty, które zostały stwierdzone nie przez czynniki niemieckie, ale mogli się o nich przekonać liczni dziennikarze zagraniczni.

Prasa neutralna, na zasadzie naocznych sprawozdań swoich korespondentów, udzieliła niedwuznacznej odprawy londyńskim podlegaczom. I tak przedstawiciel japońskiego dziennika „Asahi Szimbun” pisał, że uczciwie czy neutralnych dziennikarzy mogły poświadczyć przed całym światem bezskuteczność angielskiego ataku na Sylt. Natomiast dziennik moskiewski „Komsomolskaja Prawda” stwierdza w artykule p. t. „Scapa Flow — martwy”, że ta brytyjska baza flotowa stała się bezużyteczną o ile chodzi o panowanie nad morzem Północnym i północnym Atlantykiem.

Gdyby się jednak Wielka Brytania chciała oglądać za nowym portem, nadającym się na schronienie dla swej floty, to zadanie to natrafiłoby na poważne trudności a ponadto nie dałoby się urzeczywistnić w niedługim czasie. Dziennik zamyka swoje wywody stwierdzeniem, że ze wszystkich krajów europejskich Anglia jest najbardziej bezbronna na ataki z powietrza. Można jednak wątpić, czy te stwierdzenia kół neutralnych spotkają się z zachwytem w Londynie!

Nieudały pucz w Boliwji.

Buenos Aires, 27 marca. Według wiadomości, nadeszłych z La Pas, 2 tysiące karabinierów pod wodzą majora Pinto zorganizowało zamach stanu w nocy z poniedziałku na wtorek ub. tygodnia. Pucz teen został jednak stłumiony w zarodku. Już we środę ub. tygodnia rewolucjoniści poddali się.

Gen. Quintanilla i nowy prezydent republiki gen. Panjeranda wygłosili przemówienie z balkonu pałacu rządowego, zawiadamiając o zlikwidowaniu zamachu. Równocześnie podano do wiadomości, że w całym kraju panuje ład i porządek i że cała armia stoi za rządem, przyczem zapowiedziano surowe kary na powstańców.

Blizsze szczegóły całej afery nie są jeszcze znane. Prawdopodobnie mjr. Pinto nie był zbyt zadowolony z wyboru gen. Panjeranda prezydentem republiki i z tego powodu zorganizował zamach stanu.

Eksplzja na amerykańskim ścigaczu.

Nowy Jork, 27 marca. Jak donosi „Associated Press” z New Portu, we wtorek wydarzyła się eksplozja w magazynie stojącego tam na kotwicy ścigacza amerykańskiego „King”. Szczęśliwie marynarzy zostało rannych. Ścigacz ten powrócił w niedzielę ze służby patrolowej, mając za zadanie strzeżenie zakładu neutralności Stanów Zjednoczonych.

Katastrofa powodzi na Węgrzech przybiera na rozmiarach.

Budapeszt, 27 marca. Przybór wody na rzekach węgierskich doszedł do takich rozmiarów, jakich nie oczekiwano. Zdaje się, że punkt kulminacyjny przyboru jeszcze nie został osiągnięty. W wielu punktach wszelkie połączenia komunikacyjne zostały przerwane. Do akcji ratunkowej użyto w znacznych rozmiarach wojska. Samoloty armii węgierskiej bombardują zatopy lodowe na rzekach, które uniemożliwiają spływ wody.

Najgorzej przedstawia się sytuacja w okolicach Hatvanu. W okolicach tych zmobiliowano wszystkich mężczyzn w wieku od 20 do 60 lat, celem zabezpieczenia domów przed powodzią. Kurajęzse w miejscowości Matra zostali całkowicie odcięci od świata. Wielu gości, którzy przybyli na święta Wielkanocne, nie mogło powrócić do domu. W okolicach Budapesztu zawalilo się kilka domów, podmytych falami Dunaju.

Zaburzenia magnetyczne obserwowano również w Anglii i Holandji.

Śnieżyca w Kanadzie.

Amsterdam, 27 marca. Według doniesień londyńskiej służby informacyjnej, w Anglii widziano zorzę polarną, przyczem zjawisko to łączy się z ostatnio zanotowanymi burzami magnetycznymi, które wywołały znaczne zaburzenia w komunikacji telegraficznej i telefonicznej. Połączenie z Ameryką zostało całkowicie przerwane, a w porozumieniu się z Australją i Nową Zelandją istniały duże trudności.

W Kanadzie i w Stanach Zjednoczonych nastąpiła nowa fala mrozów, która dotar-

ła aż do Florydy. Z Kanady donoszą o znacznych, nienotowanych tam nigdy w tych rozmiarach opadach śnieżnych. Z Quebec nadeszła wiadomość, że wiele miejscowości zostało odciętych od świata. Skutkiem śniegów w wyborach do parlamentu odbytych we wtorek wzięła stosunkowo nieznaczna ilość uprawnionych do głosowania.

Zaburzenia magnetyczne dały się we znaki również i w Holandji, gdzie połączenia telegraficzne nie funkcjonowały w niedzielę przez całą godzinę. — Zaburzenia stwierdzono również przy odbiorze stacji radiowych, krótkofalowych.

Także nad Berlinem zaobserwowano zorzę polarną.

(—) Berlin, 27 marca. W niedzielę Wielkanocną wieczorem można było w Berlinie zaobserwować zorzę polarną. Północna część nieba wykazywała nad horyzontem na dużej przestrzeni szeroko rozlane fioletowe zabarwienie, w którym miejscami widoczne były jaśniejsze promienie.

W związku z tem około godz. 17.10 odmożyły połączenia wszystkie krótkofalowe połączenia radiowe. O godz. 19.30 zjawisko zakończyło się. Zaburzenia radiowe trwały jednak znacznie dłużej, jak to zaobserwowano w szeregu innych okolic podczas podobnych zjawisk. Jeszcze w poniedziałek Wielkanocny warunki odbiorcze na falach krótkich były nadzwyczaj wadliwe.

Jak zwykle, zorzy polarnej towarzyszyły silne burze magnetyczne. Zorza polarna, widoczna w niedzielę, była co do swej siły niemal równa zorzy polarnej zaobserwowanej w roku 1939, jednak obecnie, ze względu na dobrą pogodę, zjawisko to było znacznie lepiej widoczne.

Blaski i nędze sportowców

Raz po raz ukazuje się w prasie europejskiej jakaś sensacyjna wiadomość o znanych sportowcach, skupiająca na sobie przez krótki czas uwagę czytelników: to, że znana pływaczka holenderska Wille den Ouden, rekordzistka świata w 100 m stylem dowolnym podpisała kontrakt filmowy i porzuciła sport amatorski, to znowu, że inna wybitna duńska pływaczka Ragnhild Hveger posiadająca już piętnaście z szesnastu oficjalnych rekordów świata przeszła do obozu sportowców zawodowych, lub że ojciec jej niższy urzędnik kolejowy odrzucił wspaniałą amerykańską ofertę, którą córce jego przyniosła miliony, i że rekordzistka świata przygotowuje obecnie egzamin nauczycielski.

Wszystkie te wiadomości i wiele innych odpowiadają niezawsze prawdzie, w każdym razie jednak dają nam wyobrażenie o tem, jakie zainteresowanie budzą ci ludzie, jeżeli naturalnie mają szczęście, i jeżeli zdołają pozyskać sobie sympatię publiczności i sa... bardziej bujnymani, jak sportowcami. Ale niewiele było takich, którzy zdobywszy wielki majątek, zdołali go utrzymać:

większość z nich spadła z wyżyn tak prędko, jak prędko na nie się dostała.

Przytoczmy kilka przykładów tych zmienionych losów na Olimpie sportowym.

Tod Sloan najsławniejszy dzekel świata, który obok Freda Archera i Gordona Richardsa odnosił największe sukcesy na świecie, doszedł do zawrotnych sukcesów finansowych. W pewnej chwili posiadał majątek 2 miliony marek. Wkrótce jednak pieniądze rozplynęły mu się w rękach, i na starość musiał żyć na łasce u swoich przyjaciół. Bo też większość sportowców niestety nie orientuje się w wartości pieniądza, za wyjątkiem może mistrza świata w bokale Tunneya, który zdobył liczne miliony, ale umiał je też utrzymać. Dzisiaj Tunney jest dyrektorem banku, pożegnał się ze sportem i cieszy się w dalszym ciągu majątkiem.

Inny bokser Max Baer natomiast „puścił” w prześlugu roku wielki majątek.

Dochody sportowców zależą oczywiście w pierwszym rzędzie

od ilości widzów bywających na zawodach.

W roku 1937 obliczono, że w Ameryce 2 miliony widzów oglądało zawody w lekkiej atletyce, 20 milionów zawody bokserskie, a 40 milionów mecze baseballowe. Babe Ruth zarabiał przez dłuższy czas ok. miliona złotych rocznie, natomiast zawody bokserskie Tunney-Dempsey przyniosły w roku 1926 2 miliony, w 1927 r. 2 i pół miliona dolarów. Również w Ameryce zrobił Max Schmeling wielki majątek i umiał go utrzymać.

Ale są niektóre dziedziny sportu, które przynoszą daleko mniej np. od boks, chociaż abstrakcyjnie należałoby ich reprezentantów postawić wyżej od sławnych bokserów. Naprzykład takim znanym sportowcem w zakresie kolarstwa jest Scherens wielokrotnie belgijski rekordzista świata, mający grubo mniejsze dochody od Joe Louisa.

Przysłowie, że

łatwo zdobyty majątek łatwo też się traci da się zastosować do świata sportowego. Wiele sportowców traci nierzadko poprostu głowę, gdy zaczynają się na nich sypać setki tysięcy dolarów, i nie orientują się w tem, że taka chwila stanowi w ich życiu będzie jedynie krótki epizod, który się nie powtórzy. Zwłaszcza nowojorski Broadway wynosi na wyżyny sportowców bardzo szybko, pozwala im jednak również prędko upaść. Pierwszym, który brał honorarium 100.000 dolarów w zakresie tenisu był Perry, natomiast Big Bill Tilden, który jako amator zdobywał wielki majątek, dziś pomimo swoich 50 lat musi grać dalej w tenisa, aby móc utrzymać siebie i swój „cyrk”.

Zupełnie wyjątkowym zjawiskiem w sporcie jest

piękna Norweżka Sonja Henje.

Dziesięciokrotna mistrzyni świata, trzykrotna mistrzyni olimpijska zarobiła w ostatnich latach najwięcej pieniędzy ze wszystkich sportowców świata. Nie sprósta jej w tym kierunku żaden mężczyzna, gdyż majątek jej obliczają na 2 miliony dolarów.

Pierwsze zwycięstwo Sonji Henje datuje się od roku 1927, kiedy zdobyła mistrzostwo świata, a dziś w dalszym ciągu czaruje widzów w filmie i na lodowiskach, gdy tymczasem wielu mężczyzn w tak długim przeciągu czasu dawno już zeszło z widowni, jak np. Fin Nurmi, najsławniejszy biegacz, najlepszy gracz w baseball Babe Ruth, najlepszy gracz w golfa Boby Jones, mistrz w boksie Jack Dempsey, z których ten ostatni jest obecnie restauratorem. Jones starzejącym się pokatym adwokatem w Atlanto, Nurmi zaś właścicielem małego sklepu z artykułami sportowymi w Helsinkach.

Jedynie właśnie Sonja Henje umiała przez lat trzynaście, licząc od pierwszego jej wielkiego sukcesu, utrzymać się na wyżynach, zbierając zarówno laury, jak banknoty dolarowe. Stanowi ona w dalszym ciągu ogromną atrakcję kasową, to też nie napróżno wyrażał się o niej znany dziennikarz sportowy Ameryki Joe Williams, że stanowi ona

największą indywidualną siłę

sportową, jaką kiedykolwiek znano w świecie.

Zdaje się, że w zakresie sportu podobnie jak w kilku innych dziedzinach powodem łatwego upadania zdobytych fortun jest właśnie okoliczność, że sukces przychodzi z dnia na dzień i nie pozwala wybrancom losu przygotować się psychicznie do utrzymania daru niebios i odpowiedniego zużytkowania go.

Najnowsze modele kapeluszy damskich

Kwiaty sztuczne. — Welny i jedwabie. — Kołnierzyki, zaboty itp. — Własna wytwórnia.

D. Schreiber Kraków

4791k Floriańska Nr. 32 i p.
Telefon Nr. 132-15. Zarząd komisaryczny.

Kanada chce się oderwać od Imperjum bryt.

Amsterdam, 27 marca. — We wtorek odbyły się w Kanadzie wybory do parlamentu, który, jak wiadomo, został rozwiązany na podstawie zarządzenia gubernatora, ponieważ większość członków parlamentu opowiedziała się przeciwko udziałowi Kanady w wojnie, prowadzonej przez angielskich plutokratów.

Podczas wyborów doszło do kilku wypadków. Jak donosi „Times” w miejscowości Quebec miały miejsce w niedzielę niepokoje.

Także i z innych wypadków można wnioskować jak dalece wzrósł ruch przeciwko udziałowi Kanady w wojnie. „Daily Express” donosi, że kandydat partii konserwatywnej w okręgu wschodni Quebec zrezygnował ze swej kandydatury, apelując do swych zwolenników, aby głosowali na innego kandydata, nazwiskiem Bouchard. Poseł ten przed niedawnym czasem oświadczył, że Kanada powinna odłączyć się od Imperjum brytyjskiego.

Poważną część prasy londyńskiej zaniepokojona jest stanowiskiem partii pracy w Kanadzie, która podczas wyborów stanęła na stanowisku, że wojna została wywołana przez angielski imperjalizm i że Kanada powinna ograniczyć swój udział w akcji mocarstw zachodnich do dostarczania materjału.

Dziedzictwo Codreanu

Nadchodzą z Rumunii wieści, że król Karol jest na drodze do pogodzenia się z Żelazną Gwardją. Mówią, że król wezwał gwardzistów do współpracy przy odbudowie narodowej w ramach „frontu odrodzenia narodowego” i że premier Tatarescu portretuje z deputacją dawno rozwiązanego ruchu narodowego o warunkach określonych przez króla. Według wiadomości prasowych, większa ilość gwardzistów znalazła się już na wolnej stopie, chociaż zostali oni po zamordowaniu Calinescu internowani w obozach koncentracyjnych.

Decyzja królewska uniemożliwienia pewnej części aktywnej młodzieży rumuńskiej oddania swych sił opozycji, wskazuje na dłuższe napięcie, tłące w wewnętrznym życiu narodu. Tembardziej boleśnie odczuwano zatarg między królem a zwolennikami Codreanu, że obie strony miały właściwie podobne cele, a mianowicie odbudowanie państwa na nowych narodowych i społecznych podstawach. Istniały oczywiście silne przeciwieństwa co do metody, która miała prowadzić do celu, to też dyskutowano na ten temat z niezwykłą zaciekłością. Władza rumuńska nie pominęła żadnego środka, aby utrudnić młodemu ruchowi jego drogę, a zwolennicy Codreanu posługiwali się w swoim dążeniu do władzy środkami, które mogły im poważnie zaszkodzić. W kraju burzący liberalnych i narodowych zaraniatów uważano gwałtowną aktywność, a nawet fanatyzm panujący wśród zwolenników Codreanu za coś tak nowego, że nie można się dziwić, iż ideologicznie spotkała się z odmową szerokiej sfery.

Nie dziwnego, że człowiek, który już przed 14 laty począł tworzyć obozy pracy dla swoich młodocianych towarzyszy i którego otoczenie wykazało gotowość do walki, dawał się być powołanym do wywarcia na rumuńską młodzież niezwykłego wpływu. — Rząd rumuński starał się równocześnie o stworzenie państwowych organizacji młodzieżowych t. zw. „straży kraju”, któreby zasadniczo w swojej ideologii podobna do tamtych, pozostawała jednak silnie w ręku rządu. Król Karol, który już jako młody człowiek okazał się gorącym zwolennikiem ruchu skautowskiego, wykazał również jako głowa państwa wielkie zrozumienie dla konieczności politycznego wychowania młodzieży, natomiast był zdania, że należy tej młodzieży dać konkretne wskazówki. Z tego źródła pochodzi państwowa służba pracy i przeszkolenie przed służbą wojskową. Oficjalny rumuński komunikat donosi, że wkrótce Żelazna Gwardja będzie miała możliwość rozwinięcia we własnym piśmnie, w ramach „frontu odrodzenia narodowego” działalności na szerszą skalę. O ile w tak szlachetny sposób doszłoby do porozumienia, — należy sądzić, że wyszłoby ono obu stronom na dobre, powodując wzmocnienie sił narodu.

RÓWNOŚĆ.

— Mamusiu, kup mi nową laleczkę!
— Na co ci nowa dziecinko? Twoja stara jest jeszcze całkiem dobra!
— Ja także jestem całkiem dobra, a przecież sprawiłaś sobie drugie dziecko!

KRONIKA.

Zmiana polskiego prawa o podatku dochodowym.

(=) Kraków, 27 marca. Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów nr. 20 z dnia 19 marca 1940 r. zawiera I. postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dn. 22 lutego 1940 r. o zmianie polskiego prawa o podatku dochodowym. W załączniku zamieszczona jest skala podatku od wynagrodzeń przy wypłatach miesięcznych, tygodniowych i dziennych. Powyższy Dziennik rozporządzeń można nabywać w Administracji, Kraków, ul. Wielopole 1.

Zastrzelenie bandyty.

Kraków, 27 marca. We wtorek usiłowali dwaj bandyci dokonać napadu rabunkowego przy ul. Pańskiej, w domu pod nr. 11. W akcji tej zostali przyłapani przez wywiadowców policji, którzy w pościgu za bandytami oddali kilka strzałów, przy czym jeden z bandytów Jan Ładey z Jadownik powiat Brzesko, zmarł na miejscu, skutkiem rany postrzałowej głowy, natomiast drugiego bandytę Stanisława Ligęzę z Krakowa przewiozło Pogotowie do szpitala św. Łazarza. Ligęza otrzymał ranę postrzałową szyi.

Straty w sadownictwie z powodu mrozów.

(=) Warszawa, 27 marca. Syberyjskie mrozy, jakie panowały ostatniej zimy, wyrządziły znaczne szkody w drzewostanie sadownictwa. Wszędzie drzewa uległy wymarznieniu, a to szczególnie grusze, morele, śliwy, zwłaszcza młode. Nawet dobrze opatrzone drzewa nie zostały uchronione przed zniszczeniem. Orzechy włoskie, sadzone na niezabezpieczonych przed wiatrami terenach należały uważać również za stracone. Dobrze przetrzymały zimna jedynie jabłonie i wiśnie. Nawet młode jabłonki wyszły z zapasów z tegoroczną zimą zwycięsko. Wymarznieniu uległy przeważnie najmłodsze drzewka, sadzone na t. zw. gruntach zimnych, oraz nie należycie zabezpieczone przed mrozem.

Nowe oflary trującego spirytusu w Warszawie.

(=) Warszawa, 27 marca. Kilku lokatorów domu przy ul. Nowolipki 94 nabyło na placu Kercelego od jakiegoś handlarza kilka litrów spirytusu. W czasie świąt po wypiciu spirytusu zaprawionego sokiem wiśniowym, zachorowały 4 osoby z objawami zatrucia, mianowicie 59-letni Aleksander Krzyckowski, jego syn 36-letni Henryk, 55-letni Józef Piesiak i 35-letnia Irena Wesołowska. Zatrutych przewiozło pogotowie ratunkowe do szpitala, gdzie Aleksander Krzyckowski i Wesołowska zmarli. Stan Piesiaka jest beznadziejny. Policja poszukuje handlarza trującego spirytusu.

STAN WODY NA WIŚLE wynosił w dn. 27 marca o godz. 8 rano w Krakowie minus 56, w Zawichoście plus 387.

WPADEŁ POD TRAMWAJ. We wtorek mężczyzna nieustalonego nazwiska dostał się pod koła tramwaju. W stanie beznadziejnym Pogotowie przewiozło rannego do szpitala św. Łazarza.

Rezerwały przyrody w dystrykcie radomskim.

Zabezpieczenie cennych terenów leśnych. Hodowla żubra podlega ochronie.

(=) Radom, 27 marca. Oddział lasów przy szefie dystryktu radomskiego uznał różne okolice lasów państwowych w tym dystrykcie za podlegające ochronie przyrody, a to celem utrzymania i dalszego pielęgnowania pewnych partii, szczególnie pięknych pod względem estetycznym lub ważnych pod względem kultury leśnej.

Jako tereny podlegające ochronie przyrody w obwodzie radomskim zostały uznane: obszary leśne 217/223 powierzchni 270 ha w nadleśnictwie radomskim jako teren wycieczek i wypoczynku dla mieszkańców miasta Radomia. Dalsze tereny leśne koło Garbatki (95.101) obszaru 26 ha również jako miejsca wycieczkowe. W obwodzie Kielec: park „Puszcza-Jodłowa”, charakterystyczny przyrodę pasma Łysej Góry, koło Radomia, siedlisko cisu, koło Góry Chelmowej teren leśny, stanowiący naturalne prądnisko polskiego modrzewia, zarówno w czystej postaci, jak i mieszaney, wreszcie w okolicy Karczewki tereny leśne, otaczające stary klasztor.

W obwodzie Końskie: las koło Świniagóry z naturalnym borem jodłowym i modrzewiowym oraz kilku gatunków mieszanych, teren leśny koło nadleśnictwa Ciechostowice, jako siedlisko cisu, oraz koło Mroczkowa jako siedlisko polskiego modrzewia.

W obwodzie Opoczno: koło nadleśnictwa Smardzewice teren hodowli mieszańców żubra i bizonów.

W obwodzie Busko: las koło Bogucic, uchodzący jako siedlisko flory stepowej.

W obwodzie Jędrzejów: park w Wechadłowie, posiadający kilka prastarych drzew.

Zarządzenie wydziału leśnictwa postanawia, że tereny i okolice, podlegające ochronie mają być strzeżone i udostępnione dla celów wypoczynkowych. Ponadto dzięki temu zarządzeniu podlegają opiece i ochronie wielkie tereny, mające znaczenie łowieckie, nadto zapobiega ono niszczeniu rzadkich roślin, rodzajów drzew i lasów. (r.)

Tragiczny wybuch zapalnika od granatu.

(=) Warszawa, 27 marca. W polu przy ul. Księcia Janusza chłopcy znaleźli zapalnik od granatu. 12-letni Henryk Grzywaczewski, uczeń, zaczął rozkręcać zapalnik, powodując wybuch. Chłopiec doznał poszarpania klatki piersiowej i prawej ręki oraz poparzeń twarzy.

Stojący obok niego 10-letni Waldemar Rzewski doznał poranień brody i czoła. Rannych chłopców opatrzyło pogotowie.

Tragiczny epilog małżeńskiej awantury.

(=) Warszawa, 27 marca. W Wielką Sobotę rano do mieszkania małżonków Zabłockich przy ul. Elektralnej 5/7 przybyła siostra Zabłockiej, Józefa Mazurowa. Gdy mimo dobijania się nikt nie otwierał, Mazurowa wraz z sąsiadem weszła do mieszkania, gdzie w ka-

łuży krwi zastała nie dających znaków życia oboje Zabłockich.

Wezwany lekarz stwierdził śmierć obojga. Zabłocki ma rany na plecach, pochodzące prawdopodobnie od uderzenia siekierą, oraz pęknięcie czaszki w następstwie uderzenia tępem narzędziem. U Zabłockiej stwierdzono rany tłuczone skroni wskutek uderzenia o pień, oraz o ścianę i drzwi.

Z opowiadań Mazurowej wynika, że Zabłocki od chwili ślubu, t. j. od 3 lat żył ze sobą w niezgodzie. Zabłocki zlekkał jednak z udzieleniem zgody na rozjeżdżenie się, korzystając stale z pomocy materyjalnej żony, przy czym niejednokrotnie ją okradał. Ostatnio Zabłocki domagał się nieustannie pieniędzy od żony, grożąc w przeciwnym razie śmiercią.

Istnieją przypuszczenia, że w czasie ostatniej awantury Zabłocki w obronie własnej porwał siekierę i uderzył nią męża, ten zaś pechał ją tak silnie, że padając Zabłocka uderzyła się o pień, a następnie o ścianę i drzwi, ponosząc śmierć.

CIEKAWOSTKI.

JAPOŃSKIE PRZESADY.

Do dnia dzisiejszego panuje w Japonii mnóstwo przesądów. Jeżeli np. dziecko zabije kota, to ludzie wierzą, że kot będzie się mścił na niem aż do 7-go pokolenia. Jeżeli dziecko zabije żabę i przygląda się jej przedśmiertnym drganiom, będzie mu przez całe życie drgała ręka przy pisaniu.

Jedno kichnięcie oznacza pochwałę, dwa po sobie następujące — brak smaku, trzy — nieprzyjemny zatarg z sąsiadem, cztery — zawód w miłości. Igła nieopatrznie upuszczona, wróży dużą stratę materyjalną. Liść herbaty znaleziony w szklance oznacza przybycie niespodziewanego gościa.

Kwiat lotosu, podarowany innemu człowiekowi, spowoduje śmierć na tego, kto nieopatrznie przyjmie ten złowroźny prezent. Pomimo swojej piękności i miłej woni, kwiat lotosu, poświęcony Budzie, jest uważany za symbol śmierci.

zyskane na tem polu, wynagradzały mu brak kobiecego towarzystwa.

Nie zapomniał jednak o tem Cortis, który postanowił Janusza możliwie najlepiej ożenić. Jemu miał do zadowolnienia Korsi to, że wszedł do kół towarzyskich Nowego Jorku, był w przyjeźdźcach i zabawach, dzięki niemu poznał wiele młodych i posażnych panien z najlepszych sfer amerykańskich, ale jakoś żadna nie zdolała głębiej go zainteresować. Niejedną z nich okazywała wiele uczucia młodym człowiekowi, ale Korsi przenosił spędzenie wieczoru nad dobrą książką nad pustą gadaniną wytwornych salonów.

W ciągu tych lat nigdzie nie napotkał na Pillowa. Inna rzecz, że skrzętnie omijał wszelkie okazje, gdzieby mógł spotkać swego dawnego opiekuna. Nie przeszkadzało to jednak Januszowi pilnie studiować kroniki towarzyskiej i informować się przegadanie o dalszych losach swej byłej uczennicy. Z rozczuwaniem wspominał jej dziewczęcą miłość i jej natwne oświadczenia w lesie. Teraz wiedział tylko tyle, że wyrzucił jej wielką krzywdę, którą tem rozumiał, że stale porównywał uczucia Nelly do jego własnych wzgardzonych przez miss Cortis uczuć. Nieraz cały wieczór poświęcał na rozpamiętywanie sześciu dni, spędzonych w domu Pillowa i coraz bardziej serdecznie wspominał Nelly.

Jednego z takich wieczorów, kiedy samotnie siedział w domu i przeglądał sprawozdania bankowe, służący zaanonsował mu przybycie Pillowa. Janusz był zaskoczony tą wizytą. Kazał natychmiast przesiać Pillowa do gabinetu. Pillow postarzał się znacznie od czasu, kiedy go po raz ostatni widział Janusz. Widać było, że los i jemu nie oszczędził przykrości i zawo-

PCHŁA JAKO „ŚWIĘTE” ZWIERZĘ.

Któżby pomyślał, że pchła w pewnych krajach jest uważana za świętość, której przypisuje się nadprzyrodzone własności i do której całe plemiona zanoszą modły. Oryginalny ten kult rozpowszechniony jest na Kameczacie. Mieszkańcy Kameczatki bronią wprawdzie od napaści i ukazień tych owadów, ale czynią to przy współudziale modlitw i długich ceremonii. Wierzą oni nawet, że pchła może wywołać trzęsienie ziemi!

GDY DOME NIE MIAŁY NUMERÓW...

W dawnych czasach domy, względnie kamienice miast nie posiadały numerów, co niezmiernie utrudniało orientację. Jakże wobec tego radzono sobie? Każdy prawie z domów posiadał u wejścia jakiś znak, przy pomocy którego można go było odróżnić od innych.

Godia umieszczane na domach służyły

zarazem jako rodzaj szyldów dla handlu, który w danym domu mieścił się. Można więc było widzieć: okęty, dzwony, wagi, nożyce, podkowy, liczne zwierzęta, owoce i t. d.

Do dnia dzisiejszego określamy w ten sposób niektóre domy np.: „Pod baranami”, „Pod gruszką”, „Pod murzynami”, „Pod jagnięciem” i t. p.

Zaginęły księgi

księgi rewizyjne L. Stow. 37.081, 35.407 wydane przez Biuro Okręgowe we Lwowie, Stow. Dozoru Kół w Warszawie, oraz księgi L. Stow. 30.621 wydana przez Biuro Okręgowe w Krakowie tegoż Stowarzyszenia al. kół L. fabr. 1055, fabr. maszyn w Sanoku, L. fabr. 1131 i 2496 fabr. Zoetlau, znajdujących się na kopalni nafty „Władysław Długosz” na Żalawiu koło Biecha. 514K

Towarzystwo Ubezpieczeń „ORZEŁ” S. A.

w Warszawie — Oddział w Krakowie

przeniósł biura na ul. Szewską L. 27, Telefon nr. 103—78.

Zawiera ubezpieczenia: ogniove — od kradzieży z włamaniem — transportowe i gradowe.

Zdolni, energiczni, stosunkowami zastępcy poszukiwani. 9529

FIRMY:

PHILIPS S. A.

KOSMOS S. A.

KORONA S. A.

WARSZAWA, UL. KAROLKOWA 32/44

wzywają wszystkich najemców do niezwłocznego uregulowania należności z tytułu zabezpieczonych weksłami umów najmu. Wpłaty kierować należy do Warszawskiego Towarzystwa Akceptacyjnego S. A. w firmie Philips S. A. Oddział w Krakowie, ul. Sławkowska Nr. 1, II p.

ZARZĄDCA KOMISARYCZNY powyższych Firm

9536

GRUŻLICA PŁUC

zaflegmienie, nawet zastarzała astma, kataru żółta, kamienie żółciowe, żółtaczka, choroby nerek i wątroby, wyleczą specyfik zagraniczny Pinus-Salvator leczący pod gwarancją za zwrotem pieniędzy. Przyjścia chorych od 9—12, 3—6, w niedziele 9—12. Prawdziwy Pinus-Salvator specyfik zagraniczny, uznany przez słynnych lekarzy jako środek niezawodny i gwarantowany. — Obecnie przeniesione Laboratorium: Kraków, ul. Długa 49, m. 1. 9566

Porady dla chorych bezpłatnie.

FABRYKI MARMOLADY

miodu sztucznego, soków owocowych, cukierków, czekolady

Z TERENU CAŁEJ GUBERNJI

GENERALNEJ 504K

ZGŁOSZA SIĘ BEZZWŁOCZNIE

w sprawie dostawy cukru przemysłowego

do D/H. „WIEŚ I MIASTO” Sp. z o.

WARSZAWA, ULICA ŻŁOTA 9, m. 8

ROMAN SZKLARSKI.

Pilotka i miłość

20)

Dzięki pracowitości i iniejałtywie Korsi poczynił szybkie postępy w swej karierze. Niebawem Cortis wręcz nie mógł obejść się bez jego pomocy, zwłaszcza, że po wydaniu córki zamaż i jej wyjeździe do Europy, czuł się bardzo osamotniony. Nieraz przeto spędzał razem wieczory, siedząc przy kominku i paląc fajki. Rozumieli się doskonale, jak para starych przyjaciół, między którymi wszelkie słowa są zbędne. Jeszcze nieraz nadechodzili do Cortisa anonimów, szkalujących Janusza, ale stary fabrykant wrzucał je do kosza, nie dając im wiary.

Mineło parę lat i Korsi ze zdumieniem stwierdził, że na jego skroniach pojawiły się siwe włosy. Stał się poważnym i małomównym. Szerokie koła przemysłowców, z którymi miał obecnie do czynienia, liczyły się bardzo poważnie z jego zdaniem. Wszedł do rady nadzorczej fabryki samochodów Cortisa, był członkiem zarządu jednego z banków. Jednym słowem życie jego potoczyło się wartkim prądem w ustalonym i uregulowanym a przytem wygodnym łożysku.

Znajomi dziwili się nieco, że młody człowiek nie żeni się, Korsi jednak zbyt głęboko odczuł „zdradę” miss Cortis, aby mógł zająć się inną kobietą. Żadna zresztą z tych, które spotykał na swej drodze, nie odpowiadała jego ideałowi, który sobie wymarzył w młodości. Poświęcił się wyłącznie swemu zawodowi, sukcesy, u-

wprost z rozpacz, gdyż każda wyprawa jego córki groziła niebezpieczeństwem. Nie pomogły jednak żadne perswazyje i obecnie Nelly znajdowała się w swym obozie lotniczym, gdzie przygotowywała lot do Europy.

— Nie żadam niczego więcej od pana — mówił Pillow — jak tylko tego, aby pan pojechał do niej i próbował wyperswadować jej ten nonsens. Gdyby jednak i to nie pomogło, wówczas prosilibym pana, aby pan razem z nią poleciał. Wiem, że ma pan duży wpływ na nią, i jeśli nie uda się panu spowodować jej do zrezygnowania z tego idiotycznego planu, to w każdym razie może pan ją uratować od jakiegos niebezpieczeństwa.

— No dobrze — oświadczył Korsi, ale ja nie umiem latać.

— To nie nie szkodzi. Niech pan tylko będzie przy niej. To już mi wystarczy.

— Kto wie jednak, czy miss Nelly będzie chciała ze mną mówić.

— Dam panu list do niej i będzie mnie musiała posłuchać.

— W takim razie zgoda. Jutro pogadam z Cortisem i poproszę go o urlop miesięczny. Mam nadzieję, że mi go nie odmówi, a potem jadę do miss Nelly.

— Dziękuję panu. — Wprawdzie wiem, że odaje mi pan przysługę, której nie można wynagrodzić, ale niech pan nigdy nie zapomina, że zawsze jestem gotów do rewanżu.

— Nie ma o czem mówić mr. Pillow. — Robię to nie tylko dlatego, że jestem panu zobowiązany za opiekę nad mną w najtrudniejszych momentach mego życia, ale także i dlatego, że sprawia mi to przyjemność.

(Ciąg dalszy nastąpi)

12, 2—7. 9490